

Duhovni blagoslov gora

1. Maj 1842, popoldan od 1/4 5 do 3/4 7 ure

Piše: Ans. H.

1 Kaj še učijo in oznanjajo gore? Kaj še učijo in pridigajo gore, lahko vsak nepristranski planinec vidi že na prvi pogled. V svojih občutkih lahko precej jasno in razločno sliši besede, ki se lahko glasijo:

2. „Poglej nas, s prahom obloženi zemeljski popotnik, kako svobodno in neodvisno gledamo z svojih visokih vrhov v daljavo Božjih stvaritev! Prosti zrak piha okoli naših čel in sončni žarki se nežno lomijo nad našimi visokimi hrbti! Tu ni mejnega kamna, ki bi popotniku govoril: “Le tako daleč in nič več naprej; ampak, kamor koli stopiš, stopiš na svoja lastno zemljo. Z Zemlje, kjer si se rodil, moraš biti tudi voden. Pri nas ni mej in na naših vrhovih se ne plačuje davka! Zato si, popotnik, na naših višavah povsem doma!”

3. Da so te besede povsem resnične, se lahko vsakdo sam prepriča, če kdaj stopi na tako visoka gorska pobočja. Tako kot je njegovim očem dano široko območje vida, je tudi njegovemu umu dano široko območje čustev in tako so njegove misli združene z njegovimi čustvi. In tisti, ki morda še nikoli prej ni razmišljal v svojem srcu, zdaj prvič začuti, kako sladke, lepe in svobodne so misli srca in kako daleč segajo prek obzorja običajnega uma.

4. Če je tako, mar ne bo bolj prijetno ubogi glavi, ker bodo okoli njenega čela pihali svobodnejši vetrovi iz visokega kraljestva duhov?! In mar ne bo bolj domače in prijetno biti tam, kjer se žarki sicer tako razgretega razuma nežno lomijo in po takem lomljenju tako sladko tonejo v zdaj osvobojeno srce?!

5. Kje je na teh višinah najti carino misli in kje davčni urad tistega, kar je brezplačna last nesmrtnega duha?! Kje je mejnik, čez katerega čuteča duša ne bi smela stopiti?!

6. Da, tu nepristranski popotnik, če ne vstopi v takšne višave z zamašenimi ušesi in zavezanimi očmi, spozna, kaj to pomeni: biti svoboden v višini svojih misli in v globini svojih čustev in kolik je blagoslov, ko si ti dve stvari nepristransko podata roke. Kako blažena je misel na Boga, ki jo popotnik lahko svobodno izpove iz globine svojega srca in ga ljubi ter časti v svobodnem, velikem templju neskončnosti!

7. Povejte mi, katerega človeka, ki je vsaj nekoliko notranje prebujen, ne bi navdahnili ta sveti občutek, če bi se v svetlem jutru znašel na tako sveti višini?!

8. Človek lahko tudi v nižinah razmišlja o svetih in velikih stvareh, vendar se počuti, kot bi s lačnim želodcem bral opis dobrih jedi v knjigi, pri čemer bi stokrat raje izbral pravi obrok, kot sto odličnih opisov jedi, od katerih nobene ne more zaužiti.

9. Tako sta tudi na takih višinah notranji občutek in notranja zaznava prav toliko močnejša in silnejša od tistega, kar človek čuti v svoji sobi in kolikor močnejši in bolj krepčilen je pravi obrok od opisanega. Ali kdo ima bolj živ občutek: tisti, ki z roko vodi svojo živo bodočo nevesto, ali tisti, ki jo je umetniško naslikal ali opisal v najlepših barvah? Zagotovo se bo vsak prijel za živega in pustil nedotaknjeno sliko in opis drugega!

10. Tako je tudi v tem primeru! Na takšnih višinah popotnik najde najbolj gostoljubno to, česar mu v nižinah ne morejo dati vsi napor in prizadevanja. Zato je v vsakem pogledu dobro in koristno, da se čim pogosteje potrudimo in se povzpneemo na eno ali drugo gorsko višino.

11. Korist je dvojna in obilna: najprej se okrepijo vsi naravni duhovi. Vendar je ta korist manjša, čeprav je en vzpon na goro boljši od desetih lekarn in toliko najbolj priznanih zdravnikov.

12. Veliko večja korist pa je za duha, ker prejme toliko moči iz svojega prvotnega doma.

13. Kdo od vas, ki se je povzpел na gore, se ne bo spomnil, da se je med visokimi Alpami počutil bolj prijetno in domače, kot če bi bil v mestu, ne glede kako je naseljeno? Od kod takšen občutek?

14. Samo vprašajte gore in kmalu vam bodo povedale prav to občutje: "Glej, to, kar ti govori tvoj notranji občutek je resda še vedno nekoliko temačen, a je popolna resnica. Kajti tu ste resnično doma in dejansko v krogu svojih številnih prednikov, ki tu že dolgo časa srečno živijo!"

15. Glejte, vse te stvari učijo gore! Kaj drugega pa še učijo in pridigajo? Samo poslušajte jih naprej; Še vedno imajo veliko za povedati!

16. Da bi vam pokazal nekaj več o tem, kar vas še čaka, vam bom podal tudi kratko zgodbo iz enega takih gorskih pripetljajev:

17. Nekoč je živel pobožni mož, ki je bil že v visokih letih. Ta človek je moral prestati veliko preizkušenj in med njimi je bila ena najhujših ta, da je skupaj s svojo zvesto ženo izgubil vse svoje otroke razen najmlajše hčerke, ki je bila stara skoraj dvajset let.

18. Tako je zdaj ostal sam s to svojo hčerko. Živela sta v majhni hiši ob vznožju zelo visoke gore v Alpah, ki je imela malo zemlje, da so komaj preživljale njega in njegovo hčerko, skupaj z ostarelo služkinjo in starim hlapcem.

19. Ta mož je v družbi svoje hčerke pogosto in veliko molil k Meni, veliko jokal za svojo družino in pogosto močno hrepenel, da bi jim kmalu lahko sledil.

20. Ko je nekoč v soboto skoraj čez polnoč molil in vzdihoval s svojo hčerko in sta z njo zaspala ob molitvi in vzdihovanju je hčerka sanjala, da stoji s svojim starim očetom na najvišjem vrhu gore. Ko se je veselo zazrla v daljavo, je kmalu opazila celo vrsto čudovitih belih oblakov, ki so pluli proti višavam. Ko so ti oblački priplavali vse do višav, je kmalu spoznala, da so ti oblački povsem človeška bitja.

21. Ta bitja so bila sprva zastrta, a so kmalu dvignila svoje tančice. In oni, namreč hčerka in ostareli oče, sta takoj z veseljem spoznala, da so ta bitja njihovi prejšnji

ljubljeni, od katerih je mati takoj stopila k svojemu ljubljenemu možu, ga objela in pobožala. Mož, kot oče hčerke, je ob tem blagoslovljenem srečanju jokal od silnega veselja. Nato je mati stopila k hčerki, jo tudi poljubila in ji rekla:

22. "Draga hčerka, tako kot sta zdaj tukaj ti in tvoj oče, bi morala biti oba tukaj tudi jutri popoldne, ko boš videla in čutila še več, kot vidiš in čutiš zdaj. Toda doma ne zamudi ničesar, kar narekuje red stvari!"

23. Po teh besedah se je hči takoj zbudila, prav tako je zbudila očeta, ki je še spal. Ko je ugotovil, da se dan zori, je po stari navadi takoj vstal, se oblekel in nato zbudil služabnike. Po tem delu pa se je vrnil v svojo sobo, kjer je našel hčerko, ki je bila že oblečena in je molila jutranje molitve.

24. Blagoslovil je svojo hčer in jo poljubil, nato pa je sam pokleknil in z njo opravil jutranje bogoslužje. Ko sta oba končala, sta vstala. Hči je objela svojega starega očeta in ga toplo poljubila. Oče je ob tem videl, da je bila nenavadno vesela in vedre narave, zato jo je takoj vprašal: "Draga hčerka, kako to, da si danes tako živahna in vesela?"

25. Hčerka pa mu je rekla: "Toda dragi oče, ali nisi danes ničesar sanjal?"

26. Oče pa je odgovoril: "Zdi se mi, da se mi je nekaj sanjalo, toda kaj, tega ne morem ugotoviti!"

27. Hčerka je očetu povedala svoje sanje, ki jih je ta poslušal z velikim in vidnim navdušenjem. Ko je bila zgodba končana, je oče rekel:

28 "Poslušaj, moja draga hčerka, kar si to noč sanjala bova danes uresničila! Zato bova zgodaj zjutraj odšla v ne daleč oddaljeno cerkev, se tam z dobrim srcem udeležiti bogoslužja, se nato doma najedla in se v spremstvu našega starega služabnika povzpela na višino. Če odidemo le uro pred poldnevom, bomo do tretje ure popoldne zlahka dosegli polno višino našega čudovitega planinskega pašnika in bomo to priložnost lahko izkoristili tudi za to, da v Gospodovem imenu vidimo, kaj tam zgoraj počne naša domača živina in naša dva pastirja, ter ali je vse zdravo in v dobrem stanju."

28. Kot rečeno, tako storjeno. Ob treh popoldne je bila naša majhna družba že na polni višini. Kar je hčerka videla v sanjah, se je zdaj v resnici zgodilo. Popolnoma enaki oblaki so se premikali proti vrhovom.

30 Ko so se ti oblaki vedno bolj približevali, jih je opazil oče in z njim stari služabnik. Ko so oblaki končno povsem lebdeli na višini, so kmalu prevzeli podobo bitij, kar je bilo že razodeto v sanjah.

31. Ko je stari oče prepoznal v teh bitjih svoje in videl, kako so ga ljubeče objeli, ni mogel več dvomiti, da so resnično njegovi blagoslovljeni bližnji. Ob tem je glasno

zajokal od veselja in se Mi z gorečim srcem zahvalil, da sem mu še v zemeljskem življenju podelil tolikšno blaženost.

32. Po takšni zahvalni molitvi se je njegov notranji pogled popolnoma odprl. Takoj je zagledal vso višino razkrito in spremenjeno v nebeško pokrajino, kjer je videl čudovita bivališča svojih. Iz enega stanovanja je videl prihajati človeka, ki je imel veliko spremstvo; ta človek je šel naravnost k našemu starcu in mu rekel:

33. "Poglej, dragi sin, kjer so stvari na Zemlji pisane in živahne, so v duhu videti prazne in mrtve. Toda tam, kjer je na Zemlji videti, da je smrt za vselej požela svojo žetev, je v duhu še toliko bolj živahno in polno življenja!

34. Glej, na visokih Alpah ne raste nobeno žito, ni vinogradov, sadnega drevja in rudnikov zlata. Toda to, kar je mogoče najti v duhu, zdaj vidiš razodeto v duhu pred svojimi očmi po Gospodovi milosti!

35. Z nogami svojega telesa boš še nekaj časa stopal po Zemlji. V tem času rasti v ljubezni do Gospoda! In glej, tam poleg Mojega bivališča je druga veličastna palača! Ta je že namenjena tebi in tvojim, ko boš zapustil ta časni svet in vstopil v svobodno, večno življenje!"

36. Ko je slišal te besede, je naš starec spoznal, da je ta govornik njegov zemeljski oče.

37. Po tem spoznanju je blagoslovljeno videnje izginilo. Naši popotniki pa so ohranili živahen, blažen in krepilen občutek, Me hvalili in se zahvaljevali za milost, ki jim je bila izkazana. Potem so se vrnili v svojo zemeljsko domovino veseli in okrepljeni v duhu.

38. Dotlej žalostni človek je nato preostanek svojega zemeljskega časa preživel v veselem razpoloženju ter poln ljubezni in hvaležnosti do Mene. In, če ga je od časa do časa še vedno zajela odvečna melanholija je, kadarkoli so mu to dopuščale telesne moči, kmalu obiskal našo prej omenjeno višino, s katere se je vedno vrnil okrepljen.

39. Glejte, gore vam pripovedujejo takšne zgodbe. Četudi ne za vsakogar z slišnimi besedami, ampak še bolj z zelo zaznavnim šepetanjem v občutke duše in prek tega tudi v ljubezni duha.

40. Če se na podlagi tega vedenja ob dobri priložnosti odpravite na kateri koli visoko goro in tam doživite takšne občutke, lahko mirno rečete: "Ja, to so resnično domači občutki! Kako sladka in prijetna so in kako čudovito mora biti tistim, ki so že večno v tej mirni domovini!"

41. Lahko namreč verjamete, da takšni občutki niso le posledica višin, ki stojijo same po sebi, ampak izvirajo od blaženih duhov, ki vas obdajajo in so tako kot Jaz šli pred vami, da bi vam pripravili stalno bivališče.

42. Toda ne smete biti enostranski in si misliti: Na tej ali oni gori so v duhu ustanovljena takšna bivališča! Ampak to, kar je tu rečeno, večinoma velja za vsako goro, na kateri so mejni kamni časnega lastništva daleč narazen.
43. Podobne občutke lahko zaznate tudi na neznatno visokih hribih; a oživijo le tam, kjer drvarjeva sekira nima več kaj početi.
44. To vam torej pripovedujejo in oznanjajo gore!

Jakob Lorber

[Nebeški darovi](#)